

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M.K., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. února 2014 č.j. DSH/1610/14

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 17. února 2014 č.j. DSH/1610/14 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný j e p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,- Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru pro projednávání přestupků, ze dne 17.12.2013 č.j. MeDo-52411/2013-Mencl, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.500,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že v přestupkovém řízení byl nesprávně použit jako tzv. privilegovaný důkaz záznam o přestupku, který byl pořízen v rozporu se zákonem. Podle

žalobce, jak dokazuje přiložený odborný posudek, měřicí zařízení zaznamenalo výstupní rychlost vyšší, než byla skutečná. Tato nepřesnost byla způsobena nesprávným nastavením měřicího zařízení, a tedy důkazní prostředek byl pořízen v rozporu s **§ 51 odst. 1 správního řádu**. Žalobce dále namítal, že za výslech svědka jen stěží lze považovat úkon, jehož delší verze je zaznamenána v protokolu o rozsahu osmi řádků. Žalobce namítal, že správní orgán zcela opomenul dialogovou část výslechu, která je klíčovou částí, na základě níž může být prokázána skutečnost, která je předmětem výslechu. Výslech se dá označit toliko za úřední záznam. Dále žalobce namítal, že místo spáchání ve sdělení obvinění a ve výrokové části rozhodnutí je v rozporu s **§ 77 zákona o přestupcích** stanoveno velmi vágně a činí rozhodnutí nepřezkoumatelným, když je stanoveno jako silnice I/22 v obci Hluboká ve směru na obec Loučim. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 23.11.2010 č.j. **4 As 28/2010-56**, když v posuzovaném případě bylo podle žalobce místo přestupku stanoveno ještě vágněji než v případě posuzovaném NSS, proto ani v daném případě nemůže obstát.

Žalobce k žalobě přiložil listinu označenou jako odborný posudek č. ODP-151/2014/PŠ-TR. ze dne 14.3.2014 Mgr. P.Š., DiS., podle něhož fotografie neobsahuje RZ ani jedinečné detaily vozu, které by umožnily jeho identifikaci. Nelze konstatovat, že bylo měřeno vozidlo žalobce. Poloha nebyla dále upřesněna, když v záznamu o přestupku je psáno, že probíhalo v obci Hluboká ve směru na Loučim. Důležitým úkolem obsluhy měřicího zařízení je správný výběr stanoviště pro měření a správné nastavení úhlů odklonu radarové hlavy. Rozdíl úhlu odklonu může znamenat rozdíl měřené rychlosti o desítky procent. Vzhledem k absenci polohy měření nebylo možné ověřit nastavení odklonu radarové hlavy. Správný výběr stanoviště sestává také z kontroly přímosti úseku vozovky, když ověření těchto skutečností rovněž nebylo možné. Návod k obsluze uvádí, že v prostoru měření, tedy $\pm 10\%$ od osy radarového svazku nesmí být žádné předměty, které by mohly zasahovat do anténní charakteristiky radarové hlavy. Na fotografii z měření je však jasně viditelná vysoká tráva, která zasahovala do svazku. Dále je zřejmé, že byla měřena boční plochá část vozidla, která není vhodnou odrazivou plochou, neboť může snadno dojít k reflexním jevům. V tomto případě by se jednalo o jednoduchou reflexi k objektu na pravé straně vozovky. Obsluha měřicího zařízení tedy nepostupovala v souladu s návodem k obsluze, zejména při výběru měřicího stanoviště.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že neshledal, že by záznam o přestupku byl pořízen v rozporu se zákonem. Žalobcem předložený odborný posudek vypracovala osoba, která není soudním znalcem, nýbrž podala jej v rámci živnostenského oprávnění ke zpracování odborných studií a posudků. Žalovaný přiložil výpis z živnostenského rejstříku, z něhož nevyplývá, že by k podání odborných vyjádření v oboru doprava byla tato osoba oprávněna. Podle žalovaného tak zhotovitel odborného posudku není osobou odborně způsobilou, jejíž závěry by mohly provedení měření zpochybnit. K tvrzení, že nebyl dodržen návod k obsluze, neboť nebylo vybráno vhodné stanoviště a z fotografie měření je viditelná vysoká tráva zasahující do měřicího svazku, přičemž byla měřena plochá boční část vozidla, která není vhodnou odrazivou plochou, žalovaný uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno k tomu schváleným silničním radarovým rychloměrem, který byl platně ověřen, což deklaruje ověřovací list č. 10/13 ze dne 23.1.2013, který je součástí spisu. Rychloměr pracuje na technickém principu zaručujícím, že pokud při měření dojde k jakékoli chybě, tento přístroj sám vykáže chybu. Nebyly by podány zavádějící výsledky, jak tvrdí žalobce, nýbrž by,

s ohledem na technický princip měření, nebyl podán žádný využitelný výsledek. Jinými slovy, pokud by došlo k nesprávnému nastavení úhlu měření tak, že by to znemožňovalo správné měření rychlosti vozidel, pak by ke změření rychlosti vůbec nedošlo, a stejně tak by k měření nedošlo, pokud by na měřeném vozidle nebyla relevantní odrazová plocha. Naopak pokud ke změření rychlosti došlo, je zřejmé, že přístroj byl obsloužen správně. Jeho funkce měření rychlosti proběhla bezchybně. Celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy, jako např. odrazovými plochami, a hodnota odpovídá skutečnosti. S výše uvedeným pak souvisí i toleranční odchylka měření ± 3 km/h (při rychlostech nad 100 km/h pak ± 3 %), která právě pokrývá určitou chybu měření, která může vzniknout ne zcela přesným postavením vozidla, jakož i dalšími okolnostmi (vzdálenost měřeného vozidla, povětrnostní podmínky apod.). Tato odchylka byla odečtena ve prospěch žalobce. Žalovaný dále uvedl, že po celou dobu řízení byl žalobce procesně nečinný, a přestože jeho zmocněnec Ing. M.J. byl k ústnímu jednání, v jehož rámci se prováděly svědecké výpovědi zakročujících policistů, řádně předvolán, na možnost účastnit se rezignoval. Svědci byli před zahájením výslechu řádně poučeni podle § 55 správního řádu a žalovaný odmítl, že by svědecké výpovědi měly hodnotu úředního záznamu. Rozhodující je obsah svědeckých výpovědí, které objasňují důležité skutkové okolnosti případu – kde byla rychlost měřena, že byla rychlost jízdy naměřena právě vozidlu žalobce a kde bylo vozidlo následně zastaveno. To, že správní orgán I. stupně neměl doplňující otázky, neznamená jednostrannost svědecké výpovědi. Jednalo se o skutkově jednoduchý přestupek a ve věci nebyly žádné důvodné pochybnosti o tom, jak se přestupek odehrál, neboť žalobce po celou dobu řízení nenamítal žádné jiné skutkové okolnosti a správní orgán I. stupně tak nepovažoval za nutné pokládat svědkům doplňující otázky. Žalobce žádnou věcnou nesprávnost či nezákonnost rozhodnutí netvrdil ani v odvolání, které podal bez odvolacích důvodů a nedoplnil ani přes řádnou výzvu. K odkazu žalobce na rozsudek NSS žalovaný uvedl, že závěry tohoto rozsudku na věc žalobce nedoléhají. V souzené věci totiž bylo o místě přestupku sporu, tj. zda probíhalo v obci či nikoli. Ve věci žalobce není žádného sporu o tom, kde měření rychlosti probíhalo, o čemž svědčí i fotografie na záznamu o přestupku, kde je zachycena domovní zástavba. Místo silniční kontroly není skutkovou okolností, která by musela být v řízení o přestupku prokazována. Důkaz místním šetřením považuje žalovaný za zcela nadbytečný. Žalobce v řízení nikterak nerozporoval, že by měření neprobíhalo v uzavřené obci. O místě měření rychlosti nevznikla v řízení žádná pochybnost a žalovaný jeho popis ve výroku rozhodnutí považuje za dostatečný a přezkoumatelný. Obvinění bylo podle žalovaného žalobci sděleno rovněž, a to v příkazu ze dne 9.9.2013. Žalovaný odmítl námitku, že žalobce neví, kde se měl přestupku dopustit, když takto vymezené místo je popsáno i v oznámení přestupku, které bylo v místě silniční kontroly žalobci předloženo a na němž je poznámka, že jej četl a odmítl podepsat.

V **replíce** žalobce uvedl, že je rozdíl mezi znaleckým posudkem a odborným posudkem, když znalecký posudek zpracovává znalec zapsaný v registru znalců či ad hoc jmenovaný na základě usnesení daného orgánu. Znalce pak lze vyslechnout jako znalce a se znaleckým posudkem je nakládáno v rámci dokazování u správního orgánu typicky dle § 56 správního řádu. Odborný posudek naproti tomu je jedním z výstupů v rámci živnostenského oprávnění - poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků (bod 60 přílohy č. 4 k nařízení vlády č. 278/2008 Sb.). Odborný posuzovatel odborně posoudí danou

problematiku ve specifikované oblasti a zhotoví odborný posudek na základě smlouvy o dílo. V případě, že je takový dokument předložen v řízení správním či soudním, má povahu důkazu listinou, tedy typicky u správního orgánu dle **§ 53 správního řádu**. Odborného posuzovatele lze v takovém případě vyslechnout jako svědka (§ 55 správního řádu). Vzhledem k charakteru dané činnosti není žalobci známa existence žádného soudního znalce a nadto soud může i Mgr. P.Š., DiS. jmenovat znalcem ad hoc. V dané věci šlo o posouzení metrologické oblasti mechaniky pohybu a měření, kdy byly porovnány údaje z návodu k použití měřicího přístroje (radaru) se skutečností a bylo provedeno modelování pohybu těles. Jde o skutečnost, která není natolik složitá, aby bylo zapotřebí vyhotovení celého znaleckého posudku, jelikož jde o porovnání jednotlivých podmínek v rámci fyzikálních jevů. Tímto fyzikálním jevem jsou Dopplerův jev a matematika, zejména deskriptivní geometrie a jednoduchá trigonometrie. Pokud žalovaný tvrdí, že jeho rychloměr pracuje na technickém principu zaručujícím, že pokud při měření dojde k jakékoli chybě, přístroj sám vykáže chybu, k tomuto žalobce uvedl, že žalovaný nehovoří pravdu. Chybný úhel měření rychloměr nevyhodnotí, jednotka pouze dostane jinou Dopplerovu frekvenci; jednotka rychloměru nemá žádné lokační zařízení, aby rozeznala správný úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla, též např. odraz radarového paprsku o nějakou plochu (tzv. reflexe). Při reflexi se zpravidla paprsek odrazí a změří jiné vozidlo, nebo se odrazí a výsledkem je součet více rychlostí. Návod k obsluze proti takovému nesprávnému měření varuje (např. reflexe viz kapitola 3.2). V obou případech Ramer AD9C nerozezná měření jako chybné. Oproti tomu jako chybné vyhodnotí rychloměr např. měření v případě rušení (např. při použití antiradaru). Žalobce navrhl provést *výslech zástupce společnosti Ramet, a.s.*, výrobce radaru. Žalobce též odkázal na vyjádření výrobce radaru k přestupku projednávanému pod sp. zn. MěÚ/OD/40011/402/2013/LL u Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm, kde výrobce radaru přiznal, že v důsledku chybného postavení měřicího zařízení vůči ose měřeného vozidla došlo ke zkreslení výsledku naměřené rychlosti o více než povolenou toleranci ± 3 km/h. Tedy jak odborný posuzovatel, tak výrobce radaru tvrdí, že může nastat situace, kterou žalovaný vůbec nepřipouští (čímž dokazuje, že ji při svém rozhodování ani nemohl zvážit), že rychloměr naměří rychlost odlišnou od skutečné rychlosti objektu. Pokud žalovaný uvedl, že pokud ke změření rychlosti došlo, je zřejmé, že přístroj byl obslužen správně, podle žalobce tím pouze dokázal, že nebyl dostatečně způsobilým k přezkoumání napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť správnost měření dovozoval z nepravdivé a samotným výrobcem zařízení vyvrácené domněnky. Žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. **5 As 126/2011-68**, podle něhož *„obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoli tvrzení, ani o nich nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ust. § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu)“*. Zástupce žalobce tedy nebyl povinen předkládat důkazy ve prospěch žalobce, studovat návod k obsluze, komparovat s tímto svědeckou výpověď a zjišťovat nesprávnost nastavení měřicího zařízení, neboť toto měl učinit správní orgán I. stupně. Ke specifikaci místa žalobce uvedl, že setrvává na názoru, že místo spáchání bylo stanoveno vágně a neumožnilo žalobci připravit se ke správnímu řízení tak, aby mohl přesné místo měření rychlosti ohledat a provést případné propočty nesprávnosti měření. V rozhodnutí o trestním obvinění nelze podle žalobce akceptovat nikoli přesně stanovené místo přestupku už z toho důvodu, že v případě nového obvinění by obviněný nemohl namítat překážku věci rozhodnuté.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 7.8.2013, podle něhož žalobce v tento den v 17:27 hodin řídil osobní vozidlo Renault Master RZ ... ve směru jízdy na obec Loučim na silnici I/22 v obci Hluboká a překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 15 km/h, když mu bylo naměřeno 68 km/h před odečtením odchylky. Měření bylo provedeno silničním rychloměrem Ramer AD9C, přičemž řidič s přestupkem na místě nesouhlasil a odmítl oznámení podepsat. Součástí správního spisu je i úřední záznam PČR ze dne 8.8.2013, podle něhož předchozí den bylo zastaveno vozidlo příslušné RZ na autobusové zastávce Dobříkov, řidič s přestupkem na místě nesouhlasil, bylo s ním sepsáno oznámení přestupku, které nepřečetl a odmítl podepsat, a dále se k věci nevyjádřil. Součástí správního spisu je i záznam o přestupku pořízený radarem spolu s fotografií, na které je z boku zobrazeno vozidlo žalobce v levé polovině snímku a v pravé polovině snímku je další osobní motorové vozidlo, které je zobrazeno celé, a to zepředu. Na fotografii je dále směr měření vyznačený šipkou, naměřená rychlost, datum, čas a číslo snímku. Dále je součástí správního spisu ověřovací list radarového silničního rychloměru s platným ověřením do 22.1.2014.

Příkazem ze dne 9.9.2013 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku. Proti tomu podal žalobce odpor a současně zmocnil k zastupování Ing. M.J. plnou mocí ze dne 23.9.2013.

Správní orgán nařídil jednání na 12.12.2013, přičemž dne 9.12.2013 došla správnímu orgánu I. stupně omluva zástupce žalobce s tím, že je na dobu nařízeného jednání nařízeno rovněž ústní jednání Magistrátem města Ústí nad Labem, kde je rovněž zástupcem. Správní orgán sdělil zástupci žalobce, že jeho omluva nebude akceptována, neboť o termínu jednání byl vyrozuměn s dostatečným časovým předstihem a předvolání převzal již 21.11.2013. Jednání tak proběhlo v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. Svědek prap. K.Š. při jednání dne 12.12.2013 uvedl, že prováděl na silnici I/22 v obci Hluboká kontrolu dodržování nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž bylo změřeno vozidlo Renault Master. Vzhledem ke značnému časovému odstupu svědek odkázal na úřední záznam a pouze uvedl, že vozidlo bylo zastaveno na autobusové zastávce Dobříkov. Měření bylo prováděno silničním rychloměrem Ramer AD9C. Rychlost byla změřena rychloměrem zabudovaným ve služebním vozidle. Podle svědka je zde fotografie změřeného vozidla.

Svědce pprap. V.K. uvedla, že vozidlo naměřila ona, když obsluhovala radar. Její kolegyně potom vozidlo zastavily a provedly silniční kontrolu. O přestupku byl pořízen záznam, kde jsou uvedeny všechny podstatné skutečnosti a je zde i fotografie změřeného vozidla.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným z přestupku, kterého se měl dopustit tím, že předmětného dne na silnici I/22 v obci Hluboká ve směru jízdy na obec Loučim při řízení vozidla Renault Master příslušné RZ překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 15 km/h. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že omluva zmocněnce nebyla řádně doložena, když obsahovala pouze ničím nepodložené sdělení, že byl dne 12.11.2013, tedy v den, kdy bylo správním orgánem vypraveno předvolání, ústně předvolán na Magistrát města Ústí nad Labem. Důvod nebyl zmocněncem hodnověrně doložen. Dle sdělení zástupce se jednalo o termín sjednaný pouze telefonicky. V tom případě se nejedná o řádné předvolání

k jednání. Předvolání zaslané zdejším správním orgánem bylo písemné a zasláno bylo v dostatečném časovém předstihu a obsahovalo rovněž poučení, že v případě, se obviněný k jednání nedostaví, bude rozhodnuto v jeho nepřítomnosti. Dále je součástí předvolání vyrozumění o tom, že při jednání budou vyslechnuti svědci a že obviněný bude mít při ústním jednání možnost se seznámit se všemi podklady pro vydání rozhodnutí a bude se moci k nim vyjádřit. Navíc zmocněnec žalobce již v příkazu žádal o stanovení termínu jednání po 27.10.2013, kdy se vrátí do ČR, tedy podle správního orgánu I. stupně je zde již snaha o činení průtahů v řízení. Správní orgán tak měl za to, že procesní práva žalobce byla dodržena a byl mu poskytnut dostatečný prostor k tomu, aby se mohl na jednání dne 12.12.2013 připravit, případně si zvolit zmocněnce, který ho bude moci při jednání řádně zastoupit. V případě, že se zvolený zmocněnec nemohl k jednání dostavit, měl se dostavit sám obviněný, tento se však bez řádné omluvy nedostavil. Správní orgán měl tak za to, že byly splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce.

Dále správní orgán uvedl, že vycházel při rozhodování o vině z podkladů Policie ČR a ze svědeckých výpovědí policistů. Dále správní orgán vycházel z fotokopie ověřovacího listu, podle něhož byl rychloměr jako stanovené měřidlo ověřen a lze ho používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti. Dalším listinným důkazem podle správního orgánu I. stupně je obrazový záznam č. 11263 silničního radarového rychloměru 04/0108, který byl o přestupku pořízen a kde je mimo jiné uvedena naměřená rychlost, datum, čas, místo měření, číslo snímku z měřiče, výrobní číslo zařízení, kdo měření rychlosti prováděl a dále pak údaje o změřeném vozidle (RZ, druh vozidla, typ vozidla, barva vozidla). Skutečnosti uváděné svědky, jsou podle správního orgánu I. stupně v souladu s tím, co je uvedeno v záznamu o přestupku, jehož součástí je **fotografie změřeného vozidla a fotografie registrační značky změřeného vozidla**. Podle správního orgánu I. stupně v záznamu o přestupku je mimo jiné uvedeno, kde byla rychlost měřena, je zde datum a čas a základní údaje o změřeném vozidle (typ, druh, registrační značka a barva změřeného vozidla). Podle správního orgánu I. stupně se svědecké výpovědi v podstatných skutečnostech shodují, nelze spolehlivě požadovat, aby si policisté pamatovali všechny detaily silniční kontroly, neboť byla prováděna před delším časovým úsekem, více než čtyřmi měsíci, a za tu dobu provedli řadu dalších silničních kontrol. Právě proto, že policisté provádějí velké množství kontrol, je krom oznámení o přestupku sepisován i úřední záznam, v němž policisté popsali podstatné skutečnosti, kdy a kde byl přestupek zjištěn, dále pak je zde identifikace vozidla a řidiče, a jak silniční kontrola probíhala. Úřední záznam není podkladem pro vydání rozhodnutí, proto jsou policisté vyslýcháni jako svědci. Jejich svědecké výpovědi jsou v souladu s oznámením přestupku i v souladu s úředním záznamem. Policisté, jakožto nezávislí svědci, popisovali toliko to, čeho byli svědky, tedy co vnímali vlastními smysly při výkonu svých služebních povinností. Správní orgán tak měl za to, že v dané věci byla naplněna jak subjektivní, tak i objektivní stránka přestupku.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce blanketní odvolání. Žalobce se odvolal i do usnesení o určení lhůty k doplnění odvolání, kde uvedl, že chtěl odvolání doplnit dnešního dne, ale patrně to nemá význam, když správní orgán k němu nepřihlédne. S tím žalobce nesouhlasil, byl názoru, že správní orgán by v řízení o přestupku měl přihlédnout k čemukoli namítanému v průběhu řízení.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že žalobce ani přes výzvu neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, či v čem spatřuje rozpor s právními předpisy. Žalovaný neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí. V rámci přezkumu se však žalovaný důkladně zabýval otázkou, zda správní orgán I. stupně dostal ust. § 3 a **§ 52 správního řádu**. Po důkladném přezkumu žalovaný shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu (§ 52 správního řádu). V odůvodnění byl na podkladě provedených důkazů, které tvoří ucelený řetězec, vyvozen správním orgánem I. stupně logický závěr o zavinění přestupku žalobcem. Odůvodnění správního orgánu I. stupně podle žalovaného poskytuje skutkovou i právní oporu výroku napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění je zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán I. stupně shromáždil a jak zhodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně tak podle žalovaného zjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž plně vyhověl požadavku ust. § 3 správního řádu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.**, soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí:

Žalobce v žalobě namítá, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně absentuje přesné místo spáchání přestupku. Podle ust. **§ 77 zákona o přestupcích** *výrok rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným z přestupku, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání.*

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) v usnesení ze dne 15.1.2008 č. j. **2 As 34/2006 – 73**, (publikovaném pod č. 1546/208 Sb. NSS a dostupném na www.nssoud.cz), uvedl, že v „*rozhodnutí trestního charakteru je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným*”.

Podle názoru soudu v dané věci byly požadavky vyslovené v cit. rozhodnutí NSS splněny. Tzv. skutková věta ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dostatečně přesně a nezaměnitelným způsobem formulována ve vztahu ke přestupku, který je žalobci kladen za vinu. To platí i ohledně místa spáchání přestupku. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29.5.2013 čj. **9 As 68/2012 - 23**, (rovněž dostupném na www.nssoud.cz) *"je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti."* Podle názoru soudu postačuje v dané věci z hlediska principu nezaměnitelnosti skutku označení obce a směru jízdy obsažené ve výroku prvostupňového rozhodnutí, tedy obec Hluboká ve směru jízdy na obec Loučim. Dostatečný je tento popis vzhledem k tomu, že je z něho zřejmý vztah ke skutkové podstatě projednávaného přestupku (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci), a také vzhledem ke skutečnosti, že v průběhu celého správního řízení o místě spáchání přestupku nevznikl spor o tom, že ke změření vozidla žalobce došlo právě na území obce, kde

je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Jak správně připomněl žalovaný, rozsudek NSS ze dne 23.11.2010 č.j. **4 As 28/2010-56** zmíněný v žalobě nelze na daný případ použít, neboť v něm byla v průběhu správního řízení předmětem sporu právě otázka, v jaké vzdálenosti od konce obce k měření rychlosti došlo. Námitku porušení § 77 zákona o přestupcích v projednávané věci tak soud neshledal důvodnou.

Rovněž soud neakceptoval tvrzení žalobce o nesprávném provádění důkazu výpověďmi zakročujících policistů vzhledem k tomu, že žalobce byl včas informován o termínu provádění výslechů těchto svědků, přesto se k tomuto ústnímu jednání bez řádného důvodu nedostavil. Z toho důvodu nemůže být uznáno za důvodné tvrzení, že výslechy byly příliš stručné.

Soud však akceptoval tvrzení o možnosti nesprávně provedeného měření rychlosti, přestože tato námitka (podrobněji rozvedená v příloze žaloby - tzv. odborném posudku) byla uplatněna poprvé v žalobě.

Podle názoru zdejšího soudu pokud má žalobce důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci, slouží mu především institut odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně k uplatnění vlastních námitek včetně návrhu na provedení důkazů. Žalobce žádné námitky proti nesprávnému měření nevznesl v průběhu celého správního řízení – do oznámení o přestupku se odmítl vyjádřit, z ústního jednání se (prostřednictvím zástupce) omluvil s žádostí o nový termín jednání a blanketní odvolání ani přes výzvu žalobce nedoplnil. I v přestupkovém řízení platí, (byť na osobě obviněné neleží důkazní břemeno) povinnost tvrzení rozhodných skutečností, když podle § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Podle rozsudku NSS ze dne 4.12.2013, č.j. **1 As 83/2013-60** (všechny v rozsudku uvedené rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz) je „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová*“.

Soud přes tyto okolnosti tvrzení žalobce o možnosti nesprávně provedeného měření přisvědčil, a to s ohledem na ust. **§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.** proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy.

Z výpovědí svědků vyplývá, že policisté v podstatě pouze odkázali na záznam o přestupku. Za této situace byl záznam o přestupku zcela rozhodujícím důkazem pro rozhodnutí správních orgánů, a proto je namístě klást zvýšené požadavky na řádné zhodnocení tohoto důkazu. Bylo tedy nezbytné, aby se správní orgán prvního stupně i žalovaný s tímto důkazem dostatečně vypořádali. A to s ohledem na zásadu vyšetřovací i bez případných námitek žalobce ve správním řízení.

Odůvodnění obou správních rozhodnutí v tomto směru nemohou obstát. Nelze v žádném případě akceptovat tvrzení správního orgánu prvního stupně, že záznam o přestupku zobrazuje měřené vozidlo a jeho registrační značku. Z fotografie je naopak jasné, že jsou na ní zachycena dvě vozidla. Každé z nich zaujímá zhruba polovinu plochy snímku, přitom záběr

na vozidlo žalobce (vlevo na snímku) se týká pouze části vozidla z boku, kdežto druhé (v protisměru jedoucí) vozidlo je na fotografii zachyceno celé a zepředu. Pokud tedy správní orgán prvního stupně poukázal na registrační značku změřeného vozidla, taková úvaha zcela odporuje obsahu spisu - záznamu o přestupku, neboť by se mohla týkat pouze druhého - v protisměru jedoucího vozidla. Vyplyvá z toho, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný, (který pouze označil prvostupňové rozhodnutí za logicky a dostatečně zdůvodněné), řádně nezkontrolovali, co skutečně je zachyceno na předmětném záznamu. Jelikož pak žalobce tvrdil nesprávné změření rychlosti jeho vozidla, neprokázání, že bylo změřeno právě jeho vozidlo, a možnost tzv. jednoduché reflexe ve vztahu k "objektu vpravo", jde zjevně o námitku, která směřuje proti tomuto pochybení správních orgánů, a soud ji tím shledal důvodnou.

Vzhledem k tomu soud neprovedl navržené důkazy výsledkem zaměstnance společnosti RAMET a.s. ani tzv. odborným posudkem, neboť směřují k žalobnímu bodu, jímž se bude muset znovu zabývat správní orgán. Na něm bude po novém zhodnocení zásadního důkazu - záznamu o přestupku rozhodnout, zda je potřeba provádět další důkazy za účelem odstranění pochybností, zda nedošlo ke změření druhého vozidla zachyceného na snímku.

Z vyložených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k doplnění řízení ve výše uvedeném smyslu.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek, a dále náhrada právního zastoupení sestávající ze 3 úkonů právní služby po 3100,-Kč, 3 režijních paušálů po 300,-Kč navýšená o 21% DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. září 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková